

Reusdigital.cat i la cultura per al cap de setmana

Com cada divendres, us recomanem sèries, pel·lícules, música i altres

La protagonista del videoclip de «La flaca», de Jarabe de Palo | YouTube

Com cada divendres, a Reusdigital.cat ens hem preparat contribuir al gaudi del vostre cap de setmana tot recomanant-vos cultura. Ens agrada compartir llibres, discos, pel·lícules i molt més amb tots vosaltres, amics i lectors. Esperem que les nostres propostes us convencin i que, si és el cas, les feu córrer!

Marc Busquets recomana "Oldboy"

Al catàleg bàsic de Prime video hi podeu trobar aquesta joia que recentment he pogut tornar a veure, i que vaig descobrir en el moment de la seva estrena, arran de les bones crítiques aconseguides en festivals de renom com el de Canes. El 2003, el cineasta sud-coreà Park Chan-wook va presentar *Oldboy*, una pel·lícula imprescindible per entendre les narratives audiovisuals que ens arriben d'Àsia.

Narrada sense lligams i amb total llibertat creativa i d'estil, *Oldboy* és una història sobre la venjança que potser de vegades avança a empentes i rodolons, però que captiva des del primer minut per cert aire entre oníric i surrealista. Pel seu desenllaç extrem i brutal (que no revelaré, no fos cas que algú s'interessi per veure ara la pel·lícula), Park Chan-wook va analitzar de manera visceral l'amor i el desig incompresos, lectura social de la Corea del Sud inclosa.

Poden guiar les nostres vides, la rancúnia el dolor? Park Chan-wook creu que sí, i per això va crear una obra excepcional (en un ampli sentit de la paraula), que es recolza en un estil que pretesament se salta les normes i els codis dels gèneres, i que té en el tractament dels colors i del so un gran atractiu tècnic.

De la història, per no dir més del que compta, tan sols cal destacar-ne el punt de partida: un home més aviat tirant a ximple i bocamoll és segretat i es passa 15 anys tancat en una cambra sense res més que un aparell de televisió. *Oldboy* forma part de l'anomenada *Trilogia de la venjança*, que completen *Sympathy for Mr. Vengeance* (2002) i *Sympathy for Lady Vengeance* (2005). De la trajectòria de Park Chan-wook també cal subratllar-ne *Soy un cyborg* (2006) o la menystinguda *Stoker* (2013). Aquell mateix any, per cert, Spike Lee va encarregar-se de dirigir el remake nord-americà d'*Oldboy*, més aviat amb poc encert.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=-W8cPij0HgA>

Marià Arbonès recorda el concert de Jarabe de Palo al Pavelló Olímpic de Reus

Jarabe de Palo va actuar a Reus a través de Punt 6 Ràdio en el moment oportú: el setembre de 1997. Aquell any, *La flaca*, el gran èxit compost per Pau Donés (Barcelona, 1966), cantant i ànima del grup, va ser "la cançó de l'estiu" gràcies a l'anunci de televisió d'un disc recopilatori de Duca-2 Music. Per al grup, l'impacte de l'anunci va suposar l'inici d'una gran trajectòria, i per al disc, que havien publicat un any abans amb el mateix títol, moltes, moltes vendes. D'aquest àlbum destaquen també les cançons *Grita* i *El lado oscuro*.

Els onze temes de *La Flaca* van ser la base del concert de Jarabe de Palo al Pavelló Olímpic Municipal de Reus. Les més de 3.000 persones que van assistir-hi van gaudir del seu rock, batejat com a llatí, caracteritzat pels arranjaments de percussió en connivència amb les guitarres, a més d'unes lletres en bona part autobiogràfiques. A Reus, Pau Donés va actuar amb unes croses i assegut a causa d'un accident que havia patit feia poc. Amb ell, hi havia a l'escenari Jordi Mena (guitarra), Joan Gené (baix), Dani Forcada (percussions) i Àlex Tena (bateria).

La cançó *La flaca* va sorgir d'un idil·li de Pau Donés amb Aloris Guzmán, una noia cubana que havia conegut en una discoteca de l'Havana durant un viatge a Cuba que el músic, junt amb set companys més, havia fet per enregistrar el vídeo de la cançó *El lado oscuro*. Donés va quedar captivat per la bellesa de la noia, i en deu minuts va escriure la lletra de la cançó mentre observava com dormia, segons explica en el seu llibre *50 palos... y sigo soñando*.

Després de la publicació de *La flaca* arribarien un bon grapat més de cançons que han esdevingut icòniques en la trajectòria de Pau Donés i Jarabe de Palo. Per exemple, *Depende* i *Agua*, del disc *Depende*; *Dos días en la vida*, del treball *De vuelta y vuelta*, un bolero que Donés va escriure perquè cantés Celia Cruz; *Bonito*, que s'inclou en el disc homònim; *Me gusta cómo eres*, de l'àlbum *Adelantando*, o *Humo*, un cant a la vida, de *50 palos*, per esmentar-ne només unes quantes.

El 9 juny de 2020 Pau Donés va morir a causa d'un càncer que patia des de 2015 i que ja l'havia obligat a apartar-se de la seva activitat professional. Tan sols uns dies abans, Jarabe de Palo havia llançat l'àlbum *Tragas o escupes* (2020), que inclou la cançó *Eso que tú me das*, videoclip que va suposar el seu comiat i el punt final a la banda. Quedarà per a la posteritat l'entrevista que Jordi Évole li va fer a la Vall d'Aran, en què Donés va donar una lliçó de vida i optimisme: "No tingueu por, no odieu, la vida són quatre dies, i tres ja han passat".

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=8uGyf1t4Rg4>

Estel Romeu recomana "Fariña" (2018)

Una de les sèries emblemàtiques de Netflix des dels seus inicis és *Narcos*, la història de com Pablo Escobar, narcotraficant colombià i líder del Cartel de Medellín. Atresmedia, a una escala més propera, va crear un *Narcos* de quilòmetre zero, explicant la història del narcotraficant més sonat de l'estat, Sito Miñanco.

Fariña és una sèrie de deu capítols ambientada a la Galícia dels anys 80, època en què drogues com la cocaïna entren a la península i comencen a expandir-se. La sèrie engloba tota la dècada

dels vuitanta, situant cada capítol en un any diferent i plasmant el creixement del narcotràfic a les costes gallegues i, per extensió, a tot l'estat.

Es tracta d'una adaptació del llibre amb el mateix nom de Nacho Carretero, que va ser segrestat cautelarment just abans de l'estrena de la sèrie. L'any següent, el 2019, *Fariña* es va endur tres guardons als Premis Feroz per millor sèrie dramàtica, millor actor protagonista i millor actor de repartiment.

Tot i que podria semblar un *Narcos* a petita escala, personalment, crec que *Fariña* és molt més encertada i propera, amb un desenvolupament, una ambientació i una trama que enganxen des del primer moment. A més, la similitud dels personatges amb les persones reals i el fet que sigui una història verídica són clau per atrapar l'espectador. Espero que gaudiu de la recomanació i del cap de setmana!

V?deo: https://www.youtube.com/watch?v=27ILIP_OWic&ab_channel=OLAENTERTAINMENT